

Arrest

nr. 157 536 van 1 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 15 april 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 14 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. COENEGRACHTS, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 1 maart 2009 België binnen en vraagt op 3 maart 2009 asiel aan. Op 31 augustus 2009 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 4 januari 2010 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Nadat de aanvraag op 23 juli 2010 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 19 november 2012 ongegrond bevonden. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Nadat de beslissing op 5 februari 2013 wordt ingetrokken, stelt de Raad bij arrest nr. 100 447 van 3 april 2013 de afstand van het geding vast.

Op 22 februari 2013 wordt de aanvraag opnieuw ongegrond bevonden. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 15 april 2013 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04/01/2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

“(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 23/07/2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door B.S. (...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 07/02/2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielpcedure van betrokkene nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkene werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielpcedure.

Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

“(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3.1.1. In een eerste middel van zijn synthesememorie voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het recht van verdediging.

Het middel is als volgt samengevat:

“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd, door gewoon te beweren dat zijn aanvraag ongegrond is, op basis van onterechte argumenten (zie verder).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om zijn aanvraag voor machtiging tot verblijf op grond van art. 9 ter af te wijzen.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgende argumentatie:

- Uit het voorgelegde medische dossier kan niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of*
- Kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft*
- Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).*

Bovenstaande elementen blijken absoluut onvoldoende om afwijzing van de aanvraag te rechtvaardigen, hetgeen verder zal blijken uit onderstaand betoog. De motivering van de weigeringsbeslissing is bijgevolg ondermaats.

De medische toestand van verzoekende partij is op heden nog steeds zodanig ernstig dat een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk is. Naast de brochopneumopathie obstructive, hypertension artérielle, prostatisme, blijkt uit de diverse medische getuigschriften immers ook dat verzoekende partij lijdt aan astma, hypertensie, inspanningsdyspnee, vertigo en mitralisklepstenose.

De nota met opmerkingen stelt dat het loutere feit dat een behandeling nodig is, niet noodzakelijk gepaard gaat met een medische toestand die een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en stelt dat verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk maakt.

Welnu, uit de medische attesten blijkt duidelijk dat de medische toestand van verzoekende partij ernstig is. Zonder verzoekende partij zelf te hebben onderzocht, meent de ambtenaar- geneesheer te kunnen afleiden dat dit niet het geval is.

Het is contradictorisch wanneer men stelt dat enerzijds te erkennen dat verzoekende partij behandeling en medicijnen nodig heeft, maar dat dit niet wil zeggen dat zijn toestand een risico inhoudt voor zijn leven en fysieke integriteit. En anderzijds, hem terug naar zijn land van oorsprong te sturen waar hij de medicatie niet kan bekomen en zijn medische toestand die nu gecontroleerd wordt door de medicatie, zonder twijfel nog meer een risico zal inhouden voor zijn leven en fysieke integriteit.

De medische tegenexpertise rept met geen woord over de oorzaak van zijn aandoening. Deze oorzaak is mede ontstaand door zijn leven in Afghanistan, zodat men door hem terug te sturen, verzoekende partij opnieuw de dieperik injaagt.

De tegenexpertise stelt enkel dat de aandoeningen geen directe bedreiging zouden betekenen voor het leven van verzoekende partij.

Doch de vele toegevoegde medische attesten spreken wel degelijk van een ziekte met een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit. Dit zijn de artsen die verzoekende partij reeds jaren hebben opgevolgd en die regelmatige contacten hebben met verzoekende partij.

Daarnaast stellen deze geneesheren dat verzoekende partij onmogelijk kan reizen en er ernstige gevolgen verbonden zijn aan het niet correct behandelen van zijn aandoeningen. Er wordt duidelijk gesteld dat er zware medische gezondheidsrisico's zouden zijn bij een verplichte terugkeer.

Het lijkt geen twijfel dat bij dergelijke problematiek geen gelijkwaardige of alternatieve behandeling in het land van herkomst mogelijk is.

Vooreerst houdt men geen rekening met de persoonlijke situatie van verzoekende partij. DVZ gaat volledig voorbij aan de oorzaken van zijn problematiek. Zelfs al zou behandeling in Afghanistan mogelijk zijn, dan nog is het niet aangewezen omdat terugkeer de situatie van cliënt zal verergeren. Indien hij wordt teruggestuurd zal dit een negatieve impact hebben op zijn genezingsproces, wat medisch gezien absoluut niet verantwoord is.

Het is duidelijk dat hij enkel vooruitgang kan boeken in een stabiele omgeving, zonder aanwezigheid van elementen die zijn medische problematiek aanwakkeren.

Verzoekende partij verwijst ter zake naar de formele rechtspraak van de Raad van State : zodra een medisch attest kan worden, voorgelegd dat voldoende gemotiveerd aantoont dat een terugkeer naar land van herkomst een gevaar voor gezondheid van de vreemdeling oplevert, kan de Dienst Vreemdelingenzaken het bestaan van buitengewone omstandigheden enkel nog weerleggen door middel van een medische tegenexpertise (Cfr. RvSt. nr. 73.013, 7 april 1998, R.D.E., 1998, 64.).

Een weigeringsbeslissing die niet op alle aangebrachte medische redenen antwoordt, kan het risico op mensonterende behandeling niet uitsluiten en schendt aldus artikel 3 van het EVRM (Cfr. RvSt nr. 70.443, 19 december 1998, R.D.E., 1998, 89).

De medische tegenexpertise ontkent de aandoening van verzoeker niet, en geeft toe dat er medicatie, eventuele opname en of verdere begeleiding noodzakelijk kunnen zijn.

Desalniettemin stellen alle geneesheren duidelijk dat er GEEN adequate behandeling mogelijk is in het land van herkomst waardoor er bij verzoekende partij bij een gedwongen terugkeer WEL zware complicaties kunnen optreden en de aandoeningen bijgevolg als levensbedreigend kunnen beschouwd worden.

De medische tegenexpertise rept met geen woord over een mogelijke adequate behandeling in het land van herkomst.

Wat betreft de problemen van verzoekende partij, is de kwaliteit van de gezondheidszorg in Afghanistan onmogelijk te vergelijken met de geavanceerde behandelingen beschikbaar in België.

Verzoekende partij verwijst tevens naar internationale rapporten met betrekking tot de gezondheidssituatie in het land van oorsprong, waaruit duidelijk blijkt dat de sanitaire en sociale situatie slecht is, en dat de beschikbaarheid, de continuïteit en de toegankelijkheid (kost ten laste van de patiënt, voorwaarden van toegankelijkheid,...) van een adequate behandeling, die kan bestaan uit: medicijnen, medisch materiaal, labo onderzoeken, medische opvolging, hospitalisatie, mantelzorg,... absoluut ondermaats is.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond."

3.1.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het eerste middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van het recht van verdediging, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij betoogt dat de elementen aangehaald door de ambtenaar-geneesheer absoluut onvoldoende zijn om de afwijzing van de aanvraag te rechtvaardigen. Zijn toestand zou op heden nog steeds zodanig ernstig zijn dat een terugkeer naar het herkomstland onmogelijk is. Hij stelt dat een gelijkwaardige of alternatieve behandeling in het land van herkomst onmogelijk is. Verzoeker verwijt de verwerende partij geen rekening gehouden te hebben met zijn persoonlijke situatie en de oorzaken van de problematiek. Een terugkeer naar het herkomstland zou een negatieve impact hebben op zijn genezingsproces. Hij wijst erop dat het advies van de ambtenaar-geneesheer niets stelt over de beschikbaarheid van een behandeling in het herkomstland.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de ambtenaar-geneesheer, op basis van de aan hem overgemaakte medische attesten oordeelde dat verzoekers aandoeningen, geen aandoeningen zijn die een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer gaf duidelijk weer dat hij elke medisch attest dat aan hem werd overgemaakt heeft geanalyseerd. Hij gaf telkens in concreto weer wat er uit de desbetreffende attesten kon worden afgeleid en welke medicatie verzoeker innam. Het is echter niet omdat uit de attesten blijkt dat verzoeker medicijnen neemt, daaruit kan worden afgeleid dat verzoekers aandoening een reëel risico inhoudt op zijn leven.

De aanvraag werd ongegrond verklaard, daar het bestaan van een aandoening in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet werd weerhouden. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is constant:

"Nu werd geoordeeld dat de aandoeningen van verzoeker - bij gebreke aan de vereiste ernst - kennelijk geen aandoeningen zijn in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat diende te worden gemotiveerd inzake de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf.

De Raad wijst er verder op dat op de ambtenaar-geneesheer geen verplichting rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf te onderzoeken indien reeds is vastgesteld dat de aangevoerde aandoeningen niet voldoende ernstig zijn en kennelijk niet beantwoorden aan aandoeningen in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Louter ten overvloede stelt de Raad daarnaast ook vast dat verzoeker zelf op geen enkele wijze aantoonde dat als gevolg van de bestreden beslissing zijn behandeling zal worden stopgezet of dat hij in zijn herkomstland geen adequate behandeling en opvang kan genieten." (RvV 19 november 2012, nr. 91.685)

In alle omstandigheden een onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een adequate behandeling in het land van herkomst als vereist beschouwen, zou de betekenis van artikel 9ter, §3, 4° van de wet van 15 december 1980 uithollen.

Het loutere feit dat er een behandeling nodig is gaat niet noodzakelijk gepaard met een medische toestand die een risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit. Verzoeker maakt het tegendeel niet aannemelijk.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet is er niet op gericht de zieke vreemdeling toe te laten om een nieuw leven in België op te bouwen, maar op hem, binnen de limieten aangegeven door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te vrijwaren van een onmenselijke of vernederende behandeling.

De redenering van de verwerende partij en de manier waarop de thans bestreden beslissing genomen werd in het kader van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, is geenszins in strijd met artikel 3 EVRM en de relevante rechtspraak van het EHRM.

Op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan een verblijfsrecht beoogd worden om medische redenen door personen die, omwille van de severiteit van hun aandoening waaraan zij lijden, en bij een

gebrek aan een adequate behandeling, een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Die betekenis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de inhoud van de voorbereidende werken, beperkt verzoekende partij zich bij de interpretatie van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 onterecht tot de lezing van de tekst van het eerste lid van §1 van die bepaling, waaraan zij vervolgens zelf een betekenis en rechtsgevolgen koppelt, zonder de intentie van de wetgever na te gaan.

Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zoals ten overvloede werd bevestigd door de rechtspraak van de Raad. (zie o.a. RvV 16 oktober 2012, nr. 89.865; RvV 10 oktober 2012, nr. 89.445; RvV 11 september 2012, nr. 87.395; RW, 25 januari 2012, nr. 73.906) "In zoverre verzoekers menen dat hun terugkeer naar Kosovo een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM en daarbij de nadruk leggen op hun Roma-origine waardoor het niet evident is om toegang te krijgen tot de nodige medische zorgen, wijst de Raad er op dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel gebaseerd is op de concepten een "reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit" of een "reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling", zoals deze worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zulks blijkt niet enkel uit de bewoordingen van het artikel zelf doch ook uit de parlementaire voorbereiding. Hieruit blijkt namelijk dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat: "Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling)" (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 9).

(...)

De artikelen 9ter en 48/4 van de wet van 15 december 1980 vormen samen de omzetting, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 "inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming". De wetgever heeft derhalve bij de omzetting van voormelde richtlijn en het invoegen van deze begrippen "subsidiare bescherming, reëel risico op ernstige schade...", voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gekozen, naast de asielpcedure. Zulks doet uiteraard geen afbreuk aan de duidelijke verbinding in de wet zelf en haar parlementaire voorbereiding van voormelde begrippen uit artikel 9ter met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (RVV, 25 januari 2012, nr. 73.906)

Uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw art. 9ter in de Vreemdelingenwet) blijkt dat:

"Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens" (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p.35)." (RvV 16 oktober 2012, nr. 89.865)

Inzake de subsidiare bescherming, conform artikel 2 e) en artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG stelt de wetgever in de Memorie van Toelichting dat " de term «reëel risico» (...) hier gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM. Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 85.

Uit de parlementaire voorbereidingen volgt dat de wetgever voor de terminologie van het eerste lid §1 van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 opteerde omwille van het belang dat hij hechtte aan de principes van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens terzake.

De wetgever gaf uitdrukkelijk aan dat een aanvraag ex artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 dient te worden geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij het begrippenkader dat daarmee samenhangt dient als maatstaf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hecht in haar rechtspraak belang aan het bestaan van een adequate behandeling in het land van herkomst van de ernstig zieke vreemdeling die dreigt te worden gerepatrieerd.

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is tegelijk casuïstiek, en het concreet belang van dit criterium hangt telkens af van de overige omstandigheden van de zaak.

Dat dit tevens geldt voor de toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, wordt bovendien uitdrukkelijk aangegeven in de geciteerde parlementaire voorbereidingen, waarbij de wetgever stelt dat de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In die zin formuleert de wetgever ook in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 geen drie afzonderlijk bestaande en gelijkwaardige voorwaarden, maar geeft hij louter de criteria weer die bij de beoordeling van de aanvragen die in het kader van die wetsbepaling worden ingesteld, zullen spelen.

De finaliteit van zowel artikel 3 EVRM als artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 bestaat erin het individu te beschermen tegen een onmenselijke vernederende behandeling. De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is erop toegespitst om enerzijds, de omstandigheden te omschrijven die een dergelijke behandeling kunnen omvatten. Die rechtspraak is er anderzijds op gericht om aan te geven wanneer een risico op een dergelijke behandeling voldoende reëel kan worden beschouwd, zodat de bescherming van 3 EVRM optreedt. Bij de beoordeling van het risico op een dergelijke schending volstaat een eventualiteit immers niet. De schending van artikel 3 EVRM moet in het kader van deze problematiek het te verwachten gevolg zijn van een handeling van de autoriteiten van een Lidstaat.

Aangezien geoordeeld werd dat het medisch dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, diende logischerwijze niet verder ingegaan te worden op de evolutie van de ziekte bij terugkeer naar het herkomstland.

Verzoeker toont met zijn betoog geenszins een schending aan van de door hem opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Het eerste middel is niet ernstig."

3.1.3.1. Wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging, wordt erop gewezen dat de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing indien een beslissing voorligt die een antwoord vormt op een aanvraag van verzoekers (cf. RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)) en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig worden opgeworpen.

Het eerste middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de

juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoeker aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden zodat “uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit” of dat de verzoeker “lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”, waarbij wordt verwezen naar het verslag van de arts-adviseur van 7 februari 2013. In dit medisch advies, dat onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissing aan de verzoeker werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt omstandig toegelicht dat de aandoeningen waaraan de verzoeker lijdt, met name prostatisme zonder verhoging van de PSA, inspanningsdyspnee en obstructief longlijden, geen directe bedreiging voor zijn leven betekenen en dat de verzoeker zelfs zonder behandeling geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling loopt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

In zoverre de verzoeker meent dat het contradictorisch is om enerzijds te erkennen dat hij een behandeling en medicijnen nodig heeft en anderzijds “hem terug naar zijn land van oorsprong te sturen waar hij de medicatie niet kan bekomen”, wordt er op gewezen dat nergens in de bestreden beslissing of in het medisch advies van de arts-adviseur van 7 februari 2013 wordt erkend dat hij medicijnen of een behandeling nodig zou hebben. In tegendeel, in het advies wordt gesteld dat de verzoeker “(z)elfs zonder behandeling (...) geen risico (loopt) op een onmenselijke of vernederende behandeling”. Het middel mist in die mate feitelijke grondslag.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Uit deze bepaling kan, in tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt voor te houden, niet worden afgeleid dat dient te worden gemotiveerd nopens de oorzaak of het ontstaan van de aandoening.

Te dezen voert de verzoeker aan dat zijn medische toestand “op heden nog steeds zodanig ernstig (is) dat een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk is”, nu uit de diverse medische getuigschriften blijkt dat hij “(n)aast de brochopneumopathie obstructive, hypertension artérielle, prostatisme” ook lijdt

aan *“astma, hypertensie, inspanningsdyspnee, vertigo en mitralisklepstenose”*. Hij meent dat de arts-adviseur, zonder hem te hebben onderzocht, uit de medische attesten niet kan afleiden dat dit niet het geval is. De vele toegevoegde medische attesten spreken immers wel degelijk van een ziekte met een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit. Met betrekking tot het obstructief longlijden en de astma van de verzoeker wordt in het medisch advies van de arts-adviseur van 7 februari 2013 vastgesteld dat het medisch dossier geen pneumologisch bilan bevat en dat de verzoeker *“(b)uiten puffs (...) geen verdere longmedicatie (gebruikt)”*. Met betrekking tot de hypertensie wordt in dat advies vastgesteld dat de bloeddruk *“licht verhoogd”* is, dat het hart nog prima werkt en dat er geen tekens zijn van hartdecompensatie. Met betrekking tot het prostatisme stelt de arts-adviseur vast dat er een vergrote prostaat is zonder weerslag op de urinewegen en dat *“(h)et gaat om een mineure aandoening die veel voorkomt bij mannen van de leeftijd van betrokkene (...) die verder geen behandeling vereist”*. Met betrekking tot de inspanningsdyspnee stelt de arts-adviseur vast dat *“het cardiologisch onderzoek (...) geruststellend (is)”*. Tevens wordt in het medisch advies vastgesteld dat er wel een matige stenose is van de mitralisklep, maar dat het hart hemodynamisch vrij normaal functioneert met een ejectiefractie van 72 %, wat betekent dat het hart erin slaagt voldoende bloed rond te pompen in het lichaam. De verzoeker laat na om met concrete elementen uit de door hem voorgelegde medische attesten deze vaststellingen te ontcrachten of te weerleggen. Aldus maakt hij niet aannemelijk dat in het medisch advies van 7 februari 2013 op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de arts-adviseur beschikt, wordt besloten dat *“(u)it de beschikbare medische gegevens (...) geen aandoening (blijkt) die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

Voor zover de verzoeker zou voorhouden dat de arts-adviseur hem diende te onderzoeken, wordt er op gewezen dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die indien hij dit nodig acht de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is de arts-adviseur aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Het behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de arts-adviseur om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken nopens het in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vermelde risico. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet houdt geen verplichting in voor de ambtenaar-geneesheer om de verzoeker persoonlijk te onderzoeken. Het komt integendeel de vreemdeling toe om, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. *In casu* blijkt uit het medisch advies van de arts-adviseur van 7 februari 2013 dat de verzoeker ter staving van zijn aanvraag zeer veel medische attesten heeft voorgelegd, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de arts-adviseur het niet dienstig achtte om een bijkomend onderzoek te doen op het ogenblik dat hij reeds beschikte over voldoende gegevens inzake de medische situatie van de verzoeker.

De verzoeker voert niet dienstig aan dat het geen twijfel lijdt dat voor zijn problematiek *“geen gelijkwaardige of alternatieve behandeling in het land van herkomst mogelijk is”*, nu in het medisch advies van de arts-adviseur van 7 februari 2013 wordt gesteld dat hij *“(z)elfs zonder behandeling (...) geen risico (loopt) op een onmenselijke of vernederende behandeling”* en de verzoeker in zijn synthesesmemorie geen elementen aanreikt die erop wijzen dat deze stelling is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.1.3.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel van zijn synthesesmemorie voert de verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd.

Het middel is als volgt samengevat:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet hun die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar aanvraag echter afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet motiveert.

Het redelijkheids en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd en zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

De medische tegenexpertise was absoluut ondermaats te noemen! Men verwijst enkel naar het feit dat de aandoeningen van verzoekende partij geen risico zouden inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit. Dit in schril contrast met de vele toegevoegde medische attesten waaruit blijkt dat medicatie en behandeling nodig zijn om de medische toestand onder controle te houden.

Zonder medicatie en behandeling wordt zal de medische toestand van verzoekende partij zonder twijfel verergeren.

De theoretische mogelijkheid tot zorg in Afghanistan wordt zelfs niet besproken, laat staat dat er rekening zou gehouden zijn met de realiteit en de persoonlijke situatie van verzoekende partij.

Alle geneesheren stellen duidelijk dat er GEEN adequate behandeling mogelijk is in het land van herkomst waardoor er bij verzoekende partij bij een gedwongen terugkeer WEL zware complicaties kunnen optreden en de aandoeningen bijgevolg als levensbedreigend kunnen beschouwd worden. Er ontbreekt duidelijk de wil om de aandoeningen en de persoonlijke situatie van verzoekende partij grondig te onderzoeken. Men tracht zich te verschuilen achter enkele algemene standaard excuses. Dit is onaanvaardbaar.

Verzoeker is gehuwd met mevrouw B.P. (...), met Afghaanse nationaliteit. Haar aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op basis van art 9 ter werd op 01.10.2012 wel toegekend. Bij haar werd wel degelijk ingezien dat er in Afghanistan geen adequate behandeling mogelijk is. Duidelijk kunnen identieke persoonlijke situaties toch aanleiding geven tot 2 verschillende beslissingen ! Dit is onaanvaardbaar

Deze zaak is bijgevolg niet eens op haar gegrondheid onderzocht en slechts zeer vluchtig bekeken met betrekking tot de mogelijkheid tot zorg in Afghanistan.

De schok zal simpelweg te groot zijn en het verwerkingsproces zal onmogelijk gemaakt worden indien hij wordt teruggezonden naar Afghanistan.

Ook dit middel is derhalve gegrond.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het enig middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van het redelijkheidsbeginsel.

Volgens verzoeker is het advies van de ambtenaar-geneesheer ondermaats en staat het in schril contract met de vele toegevoegde medische attesten. Alle geneesheren stellen dat er geen adequate behandeling mogelijk is in het herkomstland. Hij stelt gehuwd te zijn met mevr. P.B. (...), aan wie een verblijf werd toegekend bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit haar dossier zou blijken dat er in Afghanistan geen adequate behandeling mogelijk is en verzoeker vraagt zich af hoe identieke situaties aanleiding kunnen geven tot 2 verschillende beslissingen. Hij stelt ten slotte dat zijn dossier in casu niet onderzocht werd naar de gegrondheid.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het verzoeker geenszins aantoont dat de ambtenaar-geneesheer op kennelijk onredelijke wijze de medische attesten heeft geëvalueerd en tot zijn besluit is gekomen. Verzoeker beperkt zich tot het loutere betoog volgens de welke het advies lijnrecht zou ingaan tegen de vele medische attesten, doch concretiseert dit geenszins en toont niet aan op welke wijze bepaalde elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Voor zover verzoeker herhaalt dat er geen onderzoek werd geleverd naar de mogelijkheden van behandeling in het herkomstland, kan de verwerende partij volstaan met een verwijzing naar de uiteenzetting in het eerste middel. Verzoeker kan er niet van uitgaan dat in alle omstandigheden een onderzoek wordt gedaan naar de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland.

Uit de bestreden beslissing alsmede uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt wel degelijk dat er onderzoek gedaan werd naar de gegrondheid van de aanvraag. Bovendien blijkt uit het administratieve dossier dat de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet Op 19 november 2012 ongegrond werd verklaard. Verzoekers betoog volgens de welke niet zou blijken dat de gegrondheid werd onderzocht, is geenszins dienstig.

Waar verzoeker voorhoudt dat bij de behandeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van zijn partner, mevr. P.B. (...), werd geoordeeld dat er in Afghanistan geen adequate behandeling mogelijk, merkt de verwerende partij op dat verzoeker er zomaar zonder meer vanuit gaat dat zijn dossier identiek is aan het dossier van mevr. P.B. (...). Verzoeker zet op geen enkele wijze uiteen waarom beide dossiers als identieke situaties zouden beschouwd moeten worden. Verzoeker gaat niet in op de ziektes en evenmin op de manier waarop het dossier van mevr. P.B. (...) beoordeeld werd zodat de verwerende partij kan volstaan met de vaststelling dat verzoeker met zijn betoog niets aantoont.

Het tweede middel is niet ernstig."

3.2.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Te dezen laat de verzoeker gelden dat de medische tegenexpertise absoluut ondermaats te noemen is, nu erin enkel wordt verwezen naar het feit dat de aandoeningen waaraan hij lijdt geen risico zouden inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit, terwijl uit de vele door hem toegevoegde medische attesten blijkt dat medicatie en behandeling nodig zijn om zijn medische toestand onder controle te houden. Evenwel blijkt zowel uit de bestreden beslissing als uit het advies van de arts-adviseur van 7 februari 2013 waarnaar de bestreden beslissing verwijst, dat tevens werd nagegaan of de aandoeningen waaraan de verzoeker lijdt een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft en dat daaromtrent werd vastgesteld dat de verzoeker "(z)elfs zonder behandeling (...) geen risico (loopt) op een onmenselijke of vernederende behandeling". De verzoeker beperkt zich *in casu* tot een vaag betoog, waarin hij nalaat te specificeren voor welke van zijn aandoeningen een behandeling toch noodzakelijk zou zijn. Aldus toont de verzoeker niet met concrete elementen aan dat voornoemde vaststelling van de arts-adviseur is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is. Gelet hierop voert de verzoeker dan ook niet dienstig aan dat de theoretische mogelijkheid tot zorg in Afghanistan niet wordt besproken en dat er aldaar geen adequate behandeling mogelijk is.

De verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenfinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.2.3.2. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het

redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Te dezen laat de verzoeker gelden dat aan zijn echtgenote op 1 oktober 2012 een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd toegekend en dat bij deze toekenning "*wel degelijk (werd) ingezien dat er in Afghanistan geen adequate behandeling mogelijk is*". Hij vindt het onaanvaardbaar dat "*identieke persoonlijke situaties toch aanleiding (kunnen) geven tot 2 verschillende beslissingen*". Hij brengt evenwel geen enkel gegeven aan waaruit zou blijken dat de aandoeningen waaraan zijn echtgenote lijdt, en op grond waarvan haar een verblijfsmachtiging werd toegekend, identiek zijn aan de aandoeningen waaraan hij zelf lijdt. Aldus maakt hij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op kennelijk onredelijke wijze.

In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.2.3.3. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN